

PARLEM SOBRE ELS ULLS

Un relat de: [Pepeta Borràs](#)

Els meus ulls, la vista que em fa sentir bé.
Tinc uns ulls mitjans, marrons amb un to grisòs.

Quin mal em fan avui!!! I no em deixen veure bé!
Tanco els ulls i descanso, les gotes ja no em fan res. Tot i així me les poso, m'alleujant durant un curt temps.

Ai ulls meus, Ui ulls meus!
Com us trobo a faltar! A veure si us arregleu i em feu sentir de nou bé...

Un dia imaginava, que seria poder-los canviar. Amb tanta tecnologia que hi ha ara, és fàcil imaginar qualsevol cosa.
A la meva edat, mai hagués pensat que existirien aparells mòbils com els smartphones. Per això, jo demano uns ulls nous.

Aprop de casa, els diumenges, posen un mercat de coses estrambòtiques.
Aquell matí m'aixeco, miro per la finestra i penso...potser hi tenen ulls. Agafo el cabàs, i surto en busca d'uns ulls.
Em dona igual si son nous o de segona mà, mentre funcionin.

Al mercat hi ha molt ambient. Després de molt voltar, sento molt al fons, un home que diu:
- Ulls nous!! Ulls nous!!! Aproveu, som aquí!! Ulls nous!! Proveu-ho, ja veureu!!
Tota esberada, corro com feia temps que no feia, vigilant de no caure, i de seguida li dic a aquell home...
- On son?? On els tens?? Deixa-me'ls provar!!

L'home extranyat diu:
- Què vol provar-se un rellotge?
- No, no, uns ulls!!
- Uns ulls? (diu l'home), no ni tinc pas d'això...
- Però, si jo l'he sentit com ho cridava!!

L'home posa cara de circumstància i llavors m'anadono que potser és millor marxar...